

Vypravování

Moje nejhorší noční můra

S čím asi moje nejhorší noční můra může být spojená? Přece s notami a houslemi. Začalo to ve školním kole houslové soutěže. Musím podotknout, že to bylo jedno z prvních vystoupení. Doma jsem cvičila, až žíně na smyčci praskaly. Myslela jsem si, že vše umím, a hrdě jsem vystoupila na jeviště. Začala jsem hrát a najednou se mi všechny noty sesypaly do jedné koule a já se snažila najít správný začátek i konec, ale marně. Sice jsem nakonec přece jen dohrála, s pláčem odešla z jeviště, ale mému Ferdánkovi zdaleka ještě nebyl konec. Ferdánek se totiž jmenovala skladba, kterou jsem tehdy hrála.

Pokračování následovalo ve Velešíně. Přijela jsem na soutěž a před vystoupením jsem se měla rozehrát. Začala jsem hrát svého Ferdánka a noty opět na hromadě. Poskakují mi před očima, šklebí se, vyplazují na mě jazyk, a dokonce se mi i vysmívají. Stála jsem bezradná s houslemi, pan učitel se mračil, housle vrzavě pískaly a stále nic. Naštěstí to byla jen zkouška.

Přišla jsem na jeviště a jako zázrakem se všichni mravenci vrátili na své linky. Sólo pro Ferdánka mělo úspěch, ale dosud mám při každém koncertě nepříjemné mrazení v zádech a vždy si vzpomenu na tento výbuch.